

Debreceni Ítéltábla

Bf.IV.51/2021/5.

A Debreceni Ítéltábla mint másodfokú bíróság Helység7/8-ben, a 2021. március 11. napján megtartott tanácsülésen meghozta a következő

v é g z é s t:

A hivatali vesztegetés büntette miatt terhelt ellen indított büntetőügyben a 2021. január 7. napján kihirdetett 20.B.32/2020/30. számú ítéletét helybenhagyja.

I n d o k o l á s

[1] A a rendelkező részben írt ítéletével vádlottat bűnösnek mondta ki hivatali vesztegetés büntetében [a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (a továbbiakban Btk.) 293. § (1) bekezdés, (2) bekezdés]. Ezért – mint visszaesőt – 2 év börtön fokozatú, végrehajtásában 5 évi próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztésre ítélte. Kimondta, hogy a vádlott a szabadságvesztés büntetésből – annak végrehajtása esetén – legkorábban a büntetés háromnegyed részének a kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. Megállapította, hogy a visszaeső bűnismétlő vádlott a próbaidő alatt pártfogó felügyelet alatt áll, vele szemben 100 000 forint erejéig vagyonekmozgást rendelt el, és kötelezte az eljárás során felmerült büntetőügyi költség megfizetésére.

[2] Az ítélet ellen az ügyészség jelentett be fellebbezést a vádlott terhére a büntetés súlyosítása, hosszabb tartamú, végrehajtandó szabadságvesztés és ahhoz igazodó mértékű közügyektől eltiltás mellékbüntetés kiszabása érdekében. Indokai szerint az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetés törvénysértően enyhe, nem felel meg a bünteteskiszabási elveknek, nem áll arányban a bűncselekmény és az elkövető társadalomra veszélyességével, a bűnösség fokával, illetve a feltárt enyhítő és súlyosító körülményekkel (Egyéb1 Ügyészség .)

[3] A vádlott és a védő tudomásul vették a határozatot.

[4] A fellebbezési főügyészség a . számú átiratában az ügyészségi fellebbezést a perorvoslat indokai alapján fenntartva – tanácsülésen történő elbírálás mellett – a vádlott előéleti adatainak kisebb kiegészítése, majd a bűnösségi körülmények pontosítása után a joghátrány súlyosítását indítványozta. Álláspontja szerint a többségben lévő súlyosító

körülmények miatt a büntetési célok nem érhetők el felfüggesztett szabadságvesztés alkalmazásával a visszaeső vádlottal szemben, ezért a generális és speciális prevenció érvényre juttatása érdekében szükségesnek tartotta a vádlott cselekményének szigorúbb megítélését, a középértékhez jobban igazodó végrehajtandó szabadságvesztés büntetés és közügyektől eltiltás kiszabásával.

[5] A másodfokú bíróság az ügyészégi perorvoslatot a büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (a továbbiakban Be.) 598. § (2) bekezdés alapján – utalva a veszélyhelyzet megszűnésével összefüggő átmeneti szabályokról és járványügyi készségről szóló 2020. évi LVIII. törvény (a továbbiakban Kivezető törvény) 211. § (2) bekezdésére is – tanácsulésen bírálta el.

[6] A 2021. január 1-jétől módosult és az átmeneti szabályokkal való összhangban a Be. 868. § (1) bekezdés alapján már alkalmazandó Be. 598. § (2) bekezdése lehetővé tette a tanácsuléses elbírálást, mert a vádlott terhére bejelentett fellebbezés kizárólag az 583. § (3) bekezdés a) pontján alapszik és az arra jogosultak (ügyész, vádlott, védő) a törvényes határidőben [a Kivezető törvény 211. § (6) bekezdésében írt tizenöt napos határidő] nem indítványozták nyilvános ülés vagy tárgyalás kitűzését. Az új szabály nem szankciós fellebbezésnél egyébként szigorúbb, mert megkívánja a tényállás megalapozottságát, de a Kivezető törvény 211. § (4) bekezdése a törvény hatálya alatt még feloldja e szabályt, hiszen lehetőséget teremt a tanácsulésen is a részbeni megalapozatlanság orvoslására. Jelen esetben azonban a tényállás megalapozottsága nem vizsgálható, a tényállás rögzült. A lényeges, hogy a tanácsulésen való elbírálásnak nem volt perjogi akadálya.

[7] Tekintettel arra, hogy a fellebbezés kizárólag a Be. 583. § (3) bekezdés a) pontja alapján került bejelentésre (szankciós fellebbezés), a másodfokú bíróság az ítéletnek alapvetően csak a fellebbezéssel sérelmezett rendelkezését, illetve részét bírálta felül.

[8] A Be. 590. § (5) bekezdésének szabályai azonban a felülbírálatot kiterjesztik a szankciós fellebbezésnél is az eljárási szabályok betartására, az abszolút hatályon kívül helyezési okok esetleges fennállásának vizsgálatára, a bűnösség megállapítására vonatkozó rendelkezésre, ha a vádlottat fel kell menteni vagy vele szemben az eljárást meg kell szüntetni, valamint a bűncselekmény minősítésére vonatkozó rendelkezésre [Be. 590. § (5) bekezdés a-c) pont]. Értelemszerűen szankciós fellebbezésnél a büntetés kiszabása a fellebbezés oka és a cél: a büntetésre vonatkozó rendelkezés megváltoztatása, ezért a Be. 590. § (5) bekezdés d) pontban foglaltak jelen esetben a Be. 590. § (3) bekezdésében írtaknak feleltethetők meg. Ezen túl a másodfokú bíróság hivatalból járt el a Be. 590. § (7) bekezdésének előírása szerint az egyszerűsített felülvizsgálat tárgyát képező kérdésekben való döntés szükségessége tárgyában.

[9] A Be. 591. § (2) bekezdés a) pontja értelmében ugyanakkor a másodfokú bíróság nem vizsgálta az elsőfokú bíróság ítéletének megalapozottságát és a határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapította, mert a fellebbezést kizárólag a Be. 583. § (3) bekezdése, konkrétan a (3) bekezdés a) pontja alapján jelentették be. A szankciós fellebbezésnél az első fokon megállapított tényállás rögzül, azaz a tényálláshoz kötöttség teljes.

[10] Az ítéltábla a felülbírálat során megállapította, hogy a törvényszék a bizonyítási eljárást perrendszerűen, körültekintően folytatta le, melynek során nem vétett abszolút, az ítélet hatályon kívül helyezését eredményező eljárási hibát.

[11] Az elsőfokú ítélet indokolása kizárólag a Be. 561. § (3) bekezdés b) pontjában foglalt tények vonatkozásában pontosítandó a vádlott korábbi büntetéseit érintően, ebben a körben az ítéltábla osztotta a fellebbviteli főügyészség észrevételeit. Szükséges megjegyezni, hogy a vádlott személyi körülményeivel és korábbi büntetéseivel kapcsolatban megállapított tények, melyek elsődlegesen megállapítást igényelnek és nem bizonyítást, különösen a közhiteles bűnügyi nyilvántartásban szereplő adatok, nem részei a Be. 561. § (3) bekezdés c) pontjában szabályozott ún. történeti tényállásnak, mely a vádló által a vád tárgyává tett cselekményekre nézve a bíróság által bizonyítottak talált és megállapított múltbeli eseményeket, azaz a kétséget kizáróan bizonyított, büntetőjogilag releváns, rendszerezett tényeket jelenti, melyek vagy megfelleltethetők vagy nem a büntető törvény különös részi törvényi tényállásának (Kúria Bfv.I.611/2019/10.). Következésképpen e tények esetleges hibás megállapítása nem minősül megalapozatlanságnak.

[12] Az ítéltábla mindezek alapján a jelzett tényeket a következőkkel egészíti ki.

- A . számú jogerős ítéletével lopás vétségének *kísérlete* mellett társtettesként elkövetett lopás büntette miatt is bűnösnek mondta ki a vádlottat, akit *halmazati büntetésül* ítélt végrehajtásában próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztésre. Elkövetési idő: 2012. november 9., 2013. július 22.

- A . számú és a mint másodfokú bíróság . számú határozataival *társtettesként elkövetett* lopás vétségének *kísérlete* miatt ítélte el a vádlottat, akivel szemben a szabadságvesztés mellett 1 év közügyektől eltiltás mellékbüntetés kiszabására is sor került. Elkövetési idő: 2014. december 13.

- A . és a mint másodfokú bíróság . számú határozatával elbírált bűncselekmény megnevezése helyesen: *társtettesként elkövetett* lopás vétsége. A vádlottal szemben 214 294 forint vagyonelkobzást is alkalmaztak a bíróságok, az elbírált bűncselekmény elkövetési ideje: 2013. július 3 – 2014. december 19. közötti időszak.

[13] A vádlott bűnösségének megállapítása törvényes, nem merült fel olyan körülmény, mely felmentését vagy az eljárás megszüntetését indokolná, hiszen büntethetőségi akadály nem valósult meg. Ezen felül a cselekmény minősítése is megfelel a büntető anyagi jog szabályainak.

[14] A büntetés kiszabása során irányadó alanyi és tárgyi körülményeket az elsőfokú bíróság alapvetően feltárta, és azoknak megfelelő nyomatékot tulajdonítva a büntetési céloknak megfelelő, a büntetéskiszabási elvekkel összhangban álló, tetтарыныы és az egyéniesítést is kifejező szabadságvesztést szabott ki a vádlottal szemben. A бűнösségi körülményekre adott indokolás ennek megfelelően csak annyival egészítendő ki, hogy az ítéltábla álláspontja szerint a cselekmény elkövetése és jogerős elbírálása között

bekövetkezett, a vádlott terhére nem róható, csaknem 2 évet elérő időmúlás már van olyan számottevő, hogy azt további enyhítő körülményként kell értékelni.

[15] Ezzel együtt a büntetési tétel középértékétől az alsó határ felé csak kisebb mértékben eltérő szabadságvesztés büntetés túl enyhének nem tekinthető, figyelemmel a cselekmény megvalósításának konkrét körülményeire is, nevezetesen egymozzanatú jellegére, arra, hogy a vádlott kötelességszegésre rábíró magatartása nem volt kitartó. Abban sem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor úgy ítélte meg, hogy a vádlott kétségkívül speciális bűnismétlő minősége ellenére a személyi, családi körülményeiben korábbi elítéléseit követően bekövetkezett kedvező változásokra figyelemmel a büntetés végrehajtása a Btk. 85. § (1) bekezdése alkalmazásával próbaidőre felfüggeszthető, arra a törvény szerint lehetőség nyílik. A próbaidő a Btk. 85. § (2) bekezdése szerint meghatározott maximális tartama valóban megnyugtató támpontot ad a büntetési célok kellő teljesüléséhez, továbbá a visszaeső vádlott annak tartama alatt a törvény erejénél fogva pártfogó felügyelet alatt áll, mely intézkedés szintén segíti a próbaidő eredményes elteltét. E tekintetben csak a határozat [27] bekezdésében felhívott törvényhely pontosítandó annyiban, miszerint valójában a Btk. 69. § (2) bekezdés *b)* pontja írja elő felfüggesztett szabadságvesztésre ítélt visszaeső terhelt esetében a pártfogó felügyelet alkalmazását.

[16] Mindezekre figyelemmel a súlyosítást célzó ügyészi jogorvoslat nem vezetett eredményre.

[17] Az ítélet további, egyszerűsített felülvizsgálat tárgyát képező járulékos rendelkezései mindenben megfelelnek a törvénynek, ezért a Be. 590. § (7) bekezdésében foglalt intézkedés szükségessége nem merült fel.

[18] Az ítéltábla a kifejtettekre tekintettel a fellebbezés alaptalansága miatt az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 605. § (1) bekezdés alkalmazásával helybenhagyta.

Debrecen, 2021. március 11.

Dr. Háger Tamás sk. a tanács elnöke, Dr. Bakó József sk. előadó bíró,
Dr. Diószegi Attila sk. bíró

Záradék: A 20.B.32/2020/30. számú ítélete a Debreceni Ítéltábla Bf.IV.51/2021/5. számú végzése által a mai napon jogerőre emelkedett.

Debrecen, 2021. március 11.

Dr. Háger Tamás sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

Kiadó.